

מסוגל לשמש בתפקיד זה הודות לכוח העליון שהוא מרכז בידיו. וכך חתמי
בין אם מדובר באדם אחד, ובין אם מדובר באסיפה או במכלול אנשים (כפי
שמדובר בהובס, ברור כי הוא נוטה לרכז את השלטון).²⁰
הריבונות מתכוננת אמנם מתוך מצב עובדתי של ריכוז כוח אך גם מתוך
כינון הלגיטימציה החוקתית שלה. זה תפקיד החוזה, או הברית. הנתונים
הפוטנציאליים מתאגדים יחד בהסכם שניסוחו כך:

אני מוותר על זכותי למשול בעצמי, ונותן סמכות לאדם הזה, או לאספת
אנשים זו, בתנאי זה שגם אתה תוותר להם על זכותך, ותסמך את כל
פעולותיהם בדרך דומה.²¹

הוויתור ההדדי על הזכויות הפרטיות הוא ויתור לטובת ריבון שכוחו גדול
דיו ומאיים דיו להכביח שהנתונים יישארו מחויבים לוותרם ההדדי. יצירת
ההתאגדות הזאת מעצימה את הריבון עצמו בכך שהיא מנתבת אליו את כוחם
המשותף של כלל הנתונים. על כן ממשיך הובס ומצהיר:

משהו נעשה, הרי המון שככה התאחד באיש קריו מדינה, בלטינית
סִיִּסְטָה. זו היא יצירתו של אותו לְיִתֵן גדול, או מושב (אם נדבר ביתר
יראת כבוד), אותו אל בְּתִמְתוּהָ אשר לו אנו חבים – [באשר אנו תחת האל
האלמותי – את שלומנו והגנתנו. כי מסמכות זו שניתנה לו על ידי אדם
פרטי במדינה עומד לו שימוש כה גדול בכוח ובעוצמה שהוא צלעו עליו עד כדי
כך שהאימה שבכך מאפשרת לו לתאם את הרצונות של כולם לשלום מבית,
ולעזרה הדדית כנגד אויביהם מבחוץ. ובו מצויה מהות המדינה, שהיא (על
מנת להגדירה): "איש אחד, אשר המון גדול, בתוקף הבריתות ההדדיות שבין
כל אחד עם האחר, עשו עצמם – כל אחד – היוזם לפעולותיו, לתכלית זו
שיוכל להשתמש בעוצמתם ובאמצעיהם שלהם כולם, כפי שימצא למועיל,
למען שלומם ולמען הגנתם הכללית".²²

המדינה היא מחולל הכוח האנושי הגדול ביותר ועל כן היא המתאימה ביותר
לאזן את מכלול הכוחות הפרטיים לתכלית – כיטחונם ושגשוגם של הנתונים.
יחד עם זאת, הריאליזם של הובס אינו מרפה לרגע שכן אין הוא עורך שום